

**DON
WINSLOW**

**STAD IN
BRAND**

Vertaling Catherine Smit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Samburu, Inc.
Oorspronkelijke titel: *City on Fire*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Catherine Smit
Omslagontwerp: Falcinelli & Co
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Silas Manhood / Trevillion Images
Foto's binnenwerk: © Michelle / Adobe Stock, yuplex / Adobe Stock, Vinoverde / Adobe Stock, Beppe Castro / Shutterstock, Inc.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0958 2
ISBN 978 94 027 6447 5 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Danny Ryan ziet de vrouw het water uit komen. Is ze echt of ziet hij een flard uit een zoete droom over de zee?

Ze is echt en ze gaat voor onrust zorgen.

Vrouwen van dit kaliber brengen nu eenmaal onrust met zich mee.

Dat weet Danny; het is alleen de vraag hoeveel. Als hij het wist... als hij wist waartoe haar komst zou leiden, was hij misschien wel de zee in gegaan en had hij haar onder water gehouden tot ze niet meer spartelde.

Maar hij weet het niet.

Daarom blijft Danny op het strand zitten met de zon op zijn kop, voor Pasco's strandhuis, en neemt haar vanachter zijn zonnebril uitgebreid op zonder dat iemand er iets van merkt. Blond haar, diepblauwe ogen en een zwarte bikini die haar rondingen eerder accentueert dan verhult. Haar buik is strak en glad, haar benen lang en gespierd. Zo'n vrouw heeft over vijftien jaar nog steeds geen brede heupen of een dikke kont. Want zo'n vrouw eet geen aardappels of zondags braadstuk met jus.

De vrouw komt het water uit. Haar natte, zilte huid glinstert in de zon.

Terri Ryan prikt haar elleboog in de ribben van haar man.

'Wat nou?' vraagt Danny, gespeeld onschuldig.

'Ik zie het heus wel. Je geeft je ogen goed de kost,' zegt Terri.

Dat geldt voor iedereen, trouwens – voor hem, Pat en Jimmy, en zelfs de vrouwen – Sheila, Angie en Terri.

'Ik snap het wel, hoor,' zegt Terri. 'Wat een jetsers.'

'Leuke woordkeus,' zegt Danny.

'Had jij een ander woord in gedachten dan?' vraagt Terri.

‘Ik dacht helemaal niks.’

‘Noem dat maar niks,’ zegt Terri, haar rechterhand op en neer bewegend. ‘Met zo’n voorgevel zou ik ook een bikini aantrekken.’

Terri draagt een zwart badpak. Danny vindt dat het haar goed staat.

‘Ik heb alleen oog voor jóúw tieten,’ zegt Danny.

‘Dat horen wij graag.’

Danny volgt de vrouw met zijn blik. Ze pakt een handdoek van het strand en droogt zich af. Die brengt heel wat uurtjes in de sportschool door, denkt Danny. Ze zorgt goed voor zichzelf. Wedden dat ze in de sales werkt? Maar dan wel in het duurder segment – luxewagens, vastgoed of anders bij een zakenbank. Er is niet één kerel die nee zegt tegen zo’n vrouw of die probeert af te dingen. Tegenover zo’n stoot wil je toch niet krenterig overkomen?

De vrouw loopt weg en Danny kijkt haar na.

Sommige dromen zijn zo mooi dat je hoopt dat ze nooit voorbijgaan.

Niet dat hij vannacht trouwens veel geslapen heeft. Hij is bekaf, ze hebben een vrachtwagen met Armani-pakken leeggeroofd – hij en Pat en Jimmy MacNeese. Helemaal aan de westkant van Massachusetts. Een makkie – een klusje dat Peter Moretti hun had toegeschoven. De chauffeur wist ervan, en doordat iedereen deed wat-ie moest doen raakte er niemand gewond. Maar het was wel een takke-eind rijden; toen ze eindelijk de kust weer bereikten, kwam de zon al op.

Terri strekt zich weer uit op haar badlaken. ‘Nu ben je zeker weer niet te houden.’

Haar man houdt van haar, dat weet Terri. Danny Ryan is zo’n trouwe ziel, die zou niet eens vreemd kúnnen gaan. Ze vindt het best als hij naar andere vrouwen kijkt, zolang hij maar bij háár in bed belandt. Veel getrouwde mannen hebben zo nu en dan behoefte aan een slippertje, maar Danny is anders.

Hij zou zich gewoon te schuldig voelen. Ze maken er zelfs weleens grapjes over. ‘Jij zou eerst gaan biechten in de kerk,’ zei Terri laatst, ‘en daarna bij mij. Misschien zou je zelfs een advertentie in de krant plaatsen.’

Ze heeft gelijk, denkt Danny. Hij strekt zijn arm uit en strijkt met de bovenkant van zijn wijsvinger langs Terri’s dij, een teken dat ze het ook op een ander punt bij het juiste eind heeft. Hij is inderdaad opgewonden; tijd om terug te gaan naar het huisje. Terri duwt zijn hand weg, maar zonder veel overtuiging. Zij is ook geil, ze voelt de zon en het warme zand op haar huid en de seksuele spanning die van die andere vrouw uitging.

Er hangt opwinding in de lucht, ze voelen het allebei.

En nog iets anders.

Rusteloosheid, denkt Danny. Of is het onvrede?

Er komt een sexy vrouw de zee uit gelopen en ineens zijn ze minder tevreden over hun leven.

Ik ben niet meer tevreden, denkt Danny.

Elk jaar verruilen ze Dogtown een tijdje voor Goshen Beach. Dat deden hun vaders ook al, en ze weten dan ook niet beter. Danny en Terri, Jimmy en Angie Mac, Pat en Sheila Murphy, Liam Murphy met zijn scharrel van dat moment. Ze huren een stel huisjes aan de overkant van de strandweg. Die staan zo dicht bij elkaar dat je je burens kunt horen niezen. En wil je iets lenen uit de keuken, dan hoef je maar uit het raam te hangen. Maar dat kneuterige maakt het juist leuk.

Zij zijn nu eenmaal niet van die types die genieten van rust en stilte. Ze groeiden op in dezelfde wijk in Providence als hun ouders, gingen er naar school, trokken bijna dagelijks met elkaar op en vieren nu met elkaar vakantie in Goshen.

Dogtown aan zee, noemen ze het.

Voor Danny's gevoel hoort de zee aan de oostkant te liggen, maar hij weet dat het strand hier op het zuiden ligt en een paar kilometer verderop met een flauwe boog naar het westen afbuigt naar Mashanuck Point. Daar ligt een handjevol fraaie huizen op een uitstekende rotspartij. Ten zuiden van de landtong, een dikke twintig kilometer van de kust, ligt Block Island. Op heldere dagen zie je het zo liggen. In het hoogseizoen is het eiland tot laat in de avond te bereiken met het pontje vanuit Gilead, het vissersdorp aan de overkant van het kanaal.

Vroeger kwam Danny heel vaak op Block Island, alleen niet met het pontje. Dit was in de tijd voor zijn huwelijk, toen hij nog in de visserij werkte. Soms, als Dick Sousa in een goeie bui was, legden ze in New Harbor aan voor een biertje voor ze terug naar huis voeren.

Met Dick op jacht naar zwaardvis, mooie tijden waren dat. Hij verlangt er vaak naar terug. Hij mist het huisje dat hij huurde achter Aunt Betty's Clam Shack, ook al was het een tochtig hol waar je 's winters zowat bevroor. Hij zou nog graag eens naar de bar in de Harbor Inn wandelen, een biertje drinken met de vissers en naar hun verhalen luisteren. Daar stak hij altijd iets van op. Hij mist het fysiek zware werk; hij voelde zich toen sterk en gezond. Hij was negentien en superfit, en dat is nu wel anders. Hij heeft een

zwembandje en betwijfelt of hij nog overweg zou kunnen met de harpoen of een zwaar visnet.

Zo ziet Danny er nu uit: een gast van eind twintig. Hij is een meter tachtig, maar lijkt door zijn brede schouders minder lang. Hij heeft een volle, bruine haardos waar een rossige gloed over ligt. Door al dat haar lijkt zijn voorhoofd een beetje laag en ziet hij er minder slim uit dan hij is.

Danny zit op het strand en tuurt verlangend uit over zee. Zo nu en dan gaat hij een eindje zwemmen of doet hij aan bodysurfen – als er tenminste golven zijn, wat in augustus vaak nogal tegenvalt. Tenzij er een orkaan in de maak is.

Danny mist de zee als hij in de stad is.

De zee kruipt onder je huid, het is alsof er zout water door je aderen stroomt. Alle vissers die Danny kent houden van de zee, maar haten haar ook. Ze vergelijken zichzelf met een man die telkens terugkomt bij een nare vrouw die hem keer op keer kwetst.

Soms overweegt hij zijn oude beroep weer op te pakken, maar in de visserij valt niet veel te verdienen. Stukken minder dan vroeger in elk geval. Dat komt door alle regelgeving en doordat Japanse en Russische vissersschepen twintig kilometer uit de kust alle kabeljauw en tonijn en bot wegvangen zonder dat de overheid ze ook maar een strobreed in de weg legt. De kleine man is weer eens de dupe.

Dat laten ze gewoon gebeuren.

En daarom rijdt Danny elk jaar in augustus met de hele groep vanuit Providence naar zee.

Ze slapen lang uit, ontbijten in hun eigen huisje en steken dan de weg over naar het strand. Daar hangen ze de hele dag met z'n allen rond voor Pasco's houten strandhuis, dat in een rijtje van een stuk of tien vlak bij de vloedlijn op betonnen pijlers rust, aan de oostkant van Goshen Beach.

Ze klappen strandbedjes uit of strekken zich gewoon uit op badlakens. De vrouwen nippen van gekoelde wijn, bladeren tijdschriften door en kletsen wat, terwijl de mannen bier drinken of een hengel uitwerpen. Het is altijd een gezellige bende, met Pasco en zijn vrouw en hun kinderen en kleinkinderen, en de hele Moretti-clan – Peter en Paul Moretti, Sal Antonucci, Tony Romano, Chris Palumbo en hun vrouwen en kinderen.

En dan heb je nog de vrienden en kennissen die spontaan komen aanwaaien en na een tijdje weer vertrekken.

Als het regent zitten ze in de huisjes, waar ze zich vermaken met een leg-

puzzel, een potje kaart, een dutje, slap geouwehoer of de commentatoren die bij een Sox-wedstrijd een regenpauze proberen vol te kletsen. Of ze rijden een eindje het binnenland in om naar de bioscoop te gaan, een ijsje te halen of boodschappen te doen.

's Avonds eten ze met elkaar op een van de grasveldjes tussen de huisjes. Iedereen neemt dan wat mee, en ze grillen hamburgers en worstjes op de barbecue. Soms loopt een van de mannen naar de kade om te zien wat er die dag van zee is binnengebracht, en dan braden ze tonijn of blauwbaars of gaan er kreeften in de pan.

Een enkele keer lopen ze 's avonds naar Dave's Dock, waar ze plaatsnemen aan tafeltjes op het grote terras dat uitziet op Gilead, aan de overkant van de smalle baai. Dave's heeft geen drankvergunning, dus bier en flessen wijn nemen ze dan zelf mee. Danny vindt het fijn om daar aan de waterkant te zitten en de vissersboten, de kreeftenvangers en het Block Island-pontje te zien binnenkomen en te genieten van een kom vissoep, fish-and-chips of gefrituurde mosselen. Het is een mooie, vredige plek, en hij voelt zich lekker als de zee glinstert in het warme avondlicht en hij de zon langzaam ziet ondergaan.

Soms lopen ze na het eten terug en zitten ze nog een tijd in een van de huisjes bij elkaar om wat te kaarten en nog wat te kletsen. Ze rijden ook weleens naar Mashanuck Point, waar de Spindrift zit, een bar waar ze graag komen. Dan zitten ze daar en nemen een paar drankjes terwijl ze luisteren naar een lokale band. Ze dansen misschien wat, misschien ook niet. Maar meestal zitten ze daar met de hele groep en hebben ze de grootste lol totdat het licht aangaat.

Als ze zin hebben om te feesten, rijden ze met z'n allen naar Gilead – hemelsbreed niet meer dan vijfenveertig meter, maar over de weg een dikke twintig kilometer – waar de bars wat groter zijn en bijna de allure hebben van een club. De Moretti's krijgen hier aan het einde van de avond nooit de rekening gepresenteerd. Eenmaal terug bij de huisjes gaan Danny en Terri knock-out of rotzooien wat met elkaar en gaan daarná knock-out. Ze slapen uit en doen het dan nog eens dunnetjes over.

'Ik heb nog wat van die smurrie nodig,' zegt Terri nu en reikt hem de tube aan.

Danny komt overeind, knijpt wat zonnecrème in zijn hand en wrijft het spul uit over haar sproetige schouders. Terri verbrandt altijd snel, maar wat wil je ook met zo'n lichte, Ierse huid. Ze heeft zwart haar, blauwe ogen en een huid die hem doet denken aan een porseleinen theekopje.

De Ryans hebben een veel donkerder huid. Volgens Danny's pa Marty komt dit doordat zij Spaans bloed in de familie hebben. 'Dat is nog uit de tijd dat die beroemde vloot zonk. Een paar Spaanse soldaten wisten de wal te bereiken en gingen naar bed met de lokale vrouwen.'

Ze hebben allemaal dezelfde donkere Ierse trekken, net zoals de meeste *micks* die in Providence neerstreken. Bikkels, gehard door de rotsige bodem en de voortdurende tegenslag in Donegal. De Murphy's, denkt Danny, hebben het tegenwoordig behoorlijk goed. Hij voelt zich meteen schuldig over die gedachte, want al zolang hij zich kan herinneren is Pat Murphy zijn beste vriend. En nu is hij ook nog eens zijn zwager.

Sheila Murphy rekt zich uit, geeuwt en zegt: 'Ik ga terug. Lekker douchen, mijn nagels doen... meisjesdingen.' Ze staat op van haar badlaken en veegt het zand van haar benen. Angie komt ook overeind. Pat voert de mannen aan, Sheila heeft de leiding over de vrouwen. Als zij ergens heen gaat, volgt de rest.

Ze kijkt omlaag naar Pat. 'Ga je mee?'

Danny en Pat wisselen een blik en grijnzen allebei – iedereen gaat terug naar huis voor een beetje bedpret, en niemand doet daar geheimzinnig over.

Danny vindt het jammer dat de zomer op z'n eind loopt. Dat heeft hij ieder jaar. Voorbij zijn al die lange, lome dagen, de fraaie zonsondergangen, de gezelligheid in de gehuurde zomerhuisjes, de biertjes, de lol, het dollen, de strandbarbecues.

Hij gaat terug naar Providence. Hij moet weer aan de bak in de haven.

Terri en hij gaan terug naar huis, naar hun appartementje op de derde en bovenste verdieping van een gebouw met een puntdak in de stad. Het is een van de ontelbare huizenblokken die in New England uit de grond werden gestampt in de hoogtijdagen van de houtzagerijen en fabrieken, toen er goedkope woonruimte nodig was voor alle Italiaanse, Joodse en Ierse arbeiders. De meeste bedrijfspanden en fabrieken zijn inmiddels verdwenen, maar de drie verdiepingen tellende woonblokken zijn gebleven en herinneren nog aan de lagere arbeidersklassen die er ooit huisden.

Danny en Terri hebben een kleine zitkamer, een keuken, een badkamer en een slaapkamer die uitkomt op een balkonnetje aan de achterzijde. Het appartement heeft ramen aan alle zijden, wat heel leuk is. Het is niks bijzonders – Danny hoopt op een dag een echt huis te kunnen kopen – maar voorlopig zitten ze er prima. Mrs Costigan, hun onderbuurvrouw, is een rustig

oud dametje. De eigenaar, Mr Riley, woont zelf op de begane grond, dus hij zorgt er wel voor dat het pand tiptop onderhouden is.

En toch denkt Danny vaak aan verhuizen. Misschien zou hij zelfs wel weg willen uit Providence.

‘Laten we ergens gaan wonen waar het altijd zomer is,’ zei hij laatst nog op een avond tegen Terri.

‘Waar dan, bijvoorbeeld?’ vroeg ze.

‘Californië of zo.’

Ze keek hem lachend aan. ‘Californië? We hebben geen familie in Californië.’

‘Ik heb een achterneef in San Diego, volgens mij.’

‘Dat telt niet,’ zei Terri.

Ha, maar misschien is het hem daar juist om te doen, denkt Danny nu. Het zou best fijn zijn om ergens te wonen waar je niet zoveel verplichtingen hebt – verjaardagsfeestjes, eerste communies, op zondag verplicht eten bij de familie. Maar hij weet dat het er nooit van zal komen – Terri zit vastgeklonken aan haar grote familie, en zijn pa heeft hem nodig.

Niemand keert Dogtown ooit de rug toe.

En wie het toch doet, komt na verloop van tijd terug.

Zoals Danny.

Nu heeft hij zin om terug te gaan naar het huisje.

Hij heeft zin om te neuken en daarna wil hij een dutje doen.

Een uurtje slaap, en dan is Danny helemaal klaar voor de strandbarbecue bij Pasco Ferri.

TWEE

Terri heeft geen behoefte aan voorspel.

Ze gaat de kleine slaapkamer binnen, trekt de gordijnen dicht en rukt de spreij van het bed. Dan stroopt ze haar badpak af en laat het op de grond vallen. Meestal neemt ze een douche als ze terugkomt van het strand om geen zand en zout in het bed te krijgen. Meestal moet Danny van haar hetzelfde doen – maar dit keer doet ze niet moeilijk. Ze steekt haar duimen in de band van zijn zwemshort, glimlacht en zegt: ‘Zie je wel, die vrouw op het strand heeft je niet onberoerd gelaten.’

‘Jou anders ook niet.’

‘Misschien ben ik wel bi,’ zegt ze plagerig. ‘O, ik vóél je gewoon geil worden als ik zoiets zeg.’

‘En anders jij wel.’

‘Ik wil je in me voelen.’

Terri komt al vlug – dat is meestal zo. Vroeger geneerde ze zich ervoor, dacht ze dat het sletterig was. Maar toen ze het er eens over had met Sheila en Angie zeiden die allebei dat ze mazzel had. Nu duwt ze haar bekken omhoog, doet wat ze kan om hem te laten komen en zegt: ‘Als je maar niet aan háár denkt.’

‘Doe ik niet. Beloofd.’

‘Zeg het als je er bijna bent.’

Dit is een ritueel – vanaf de allereerste keer dat ze het met elkaar deden wil zij het weten als hij op het punt staat om klaar te komen. En nu hij merkt dat het bijna zover is, zegt hij het haar en vraagt ze, zoals altijd: ‘Voelt het lekker? Is het lekker?’

‘Zo lekker.’

Ze houdt hem in haar armen tot het stoten stopt en legt haar handen dan ontspannen op zijn rug. Als Danny haar lichaam loom en slaperig voelt worden rolt hij van haar af. Hij slaapt, een paar minuutjes maar, wordt dan wakker en ligt tevreden naast haar.

Hij houdt zielsveel van haar.

En niet, zoals wel wordt gezegd, omdat ze John Murphy’s dochter is.

John Murphy leidt de zaak, ongeveer zoals de machtige familie O’Neill vroeger de dienst uitmaakte in Ierland. Hij ‘regeert’ vanuit de achterkamer van de pub Glocca Morra alsof het Tara is. Hij heeft het voor het zeggen in Dogtown sinds Marty, Danny’s pa, aan de drank raakte en de Ryans door de Murphy’s van de troon werden gestoten.

Ja, denkt Danny, ik had Pat of Liam kunnen zijn, maar dat ben ik niet.

Danny is geen prins, eerder een hertog of zo. Als er in de haven ploegen worden samengesteld vragen de opzichters hem altijd mee zonder dat hij hun daarvoor ooit een cent hoeft te betalen, en Pat ziet erop toe dat hem zo nu en dan een klus wordt toebedeeld.

Havenarbeiders lenen geld van de Murphy’s om de opzichters te kunnen betalen of als ze flink hebben ingezet op een basketbalwedstrijd die verkeerd afliep. Wie achteropraakt met de afbetaling krijgt te maken met Danny, ‘een potige kerel’ zoals John Murphy hem altijd omschrijft. Als het even kan zoekt Danny ze op in de kroeg of op straat. Dan lijden ze geen gezichtsverlies tegenover hun gezin en raken hun vrouwen en kinderen niet overstuur. Maar soms moet hij bij hen thuis langsgaan, en dat vindt Danny verschrikkelijk.

Meestal brengt een gesprekje met de ‘wijzen’ uitkomst, want dan komt er een afbetalingsregeling. Maar je hebt er ook gewoon klaplopers of lamzakken bij die het geld voor de opzichters en de huur opzuipen, en die moet Danny dan op de vingers tikken. Hij breekt geen benen, dat komt bijna nooit voor, want een kerel met een gebroken poot kan niet werken en een man die niet werkt kan helemaal niets meer afbetalen, kan niet eens op de uitkijk staan – en al helemaal niet bij een klus. Danny pakt ze dus aan, maar tuigt ze niet te zwaar af. Voor hem is het een mooie manier om wat extra poen te pakken.

Verder drukken ze in de haven geregeld ladingen achterover, en beroven Pat, Jimmy Mac en hij soms vrachtwagens op de onverlichte weg van Boston naar Providence. Bij dat soort klussen werken ze samen met de Moretti’s, die

worden getipt over mooie ladingen en die dit doen met toestemming van de bazen. De taxfreesigaretten gaan in de automaten van de Moretti's, de drank naar door de Moretti's beschermde clubs of naar de Gloc en andere bars in Dogtown. De pakken die ze gisteravond hebben gejat worden verpatst bij kofferbakverkopen in Dogtown, en de Moretti's krijgen een deel van de winst. Iedereen blij, behalve de verzekeraars, en net goed, want die draaien je sowieso een poot uit en verhogen de premie als je een ongeluk hebt gehad.

Dus Danny verdient best aardig, maar lang niet zoveel als de Murphy's, die overal iets van meepikken: corrupte opzichters, spookladingen, woekerrentes, de gokautomaten en de afdrachten vanuit de Tenth Ward, waaronder Dogtown valt. Danny ziet er wel iets van terug, maar in de achterkamer, aan tafel bij de Murphy's, is er voor hem geen vaste plek.

Het is gewoon gênant.

Peter Moretti maakte er zelfs een opmerking over tegen hem.

Toen ze laatst over het strand liepen zei Peter: 'Niet lullig bedoeld, Danny, maar ik snap iets niet.'

'Wat snap je niet?'

'Nou ja, toen je trouwde met de dochter van,' zei Peter, 'dacht iedereen dat je hogerop zou komen, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Danny voelde zijn wangen gloeien. Hij zag voor zich hoe de Moretti's in hun kantoor op Federal Hill bij een potje kaart en met verse espresso's eindelijk zaten te ouwehoeren. Het beviel Danny niks dat zijn naam daar werd genoemd, zeker niet op zo'n manier.

Hij wist niet wat hij tegen Peter moest zeggen. Eerlijk gezegd had hij ook verwacht een kontje te krijgen, maar dat was niet gebeurd. Hij had gedacht dat zijn schoonvader hem mee zou tronen naar de achterkamer van de Gloc voor een 'babbeltje'. Dat hij een arm om Danny heen zou slaan en hem een aandeel in de zaak zou geven, een goklocatie, een plek aan tafel – wat dan ook.

'Ik ben niet zo'n haantje,' wist Danny uiteindelijk uit te brengen.

Peter knikte en tuurde langs Danny heen naar de horizon, waar Block Island zich als een laaghangende wolk boven zee aftekende. 'Begrijp me niet verkeerd, Pat is als een broer voor me, maar... ik weet het niet, soms denk ik dat de Murphy's... vroeger hadden de Ryans het voor het zeggen, toch? Misschien durven ze jou niet meer te geven omdat jij het dan in je hoofd haalt om een greep naar de macht te doen. En mochten jij en Terri ooit een zoon krijgen... een Murphy en een Ryan tegelijk? Ondenkbaar.'

‘Ik wil gewoon goed verdienen.’

‘Ha, wie niet!’ Peter lachte en liet het onderwerp verder rusten.

Danny wist dat Peter het zei om hem te stangen. Hij mocht Peter graag, zag hem als een vriend, maar Peter was nu eenmaal Peter. En hij had een punt, dat moest Danny toegeven. Hij had hier ook al vaker over nagedacht – dat de oude Murphy hem buitensloot omdat hij beducht was voor de familie Ryan.

Bij Pat heeft Danny hier minder last van. Dat is een goeie kerel, een harde werker die de haven strak leidt, zonder prat te gaan op zijn hoge positie. Pat is een geboren leider, en Danny, nou ja, Danny is als hij heel eerlijk is juist een volgzaam type. Hij wil niet eens aan het hoofd van de familie staan of in zijn vaders voetsporen treden. Hij is erg op Pat gesteld en zou alles doen wat die hem vroeg.

De jongens uit Dogtown kennen elkaar al eeuwen – hij en Pat en Jimmy. Na hun tijd op basisschool St. Brendan’s gingen ze naar dezelfde middelbare school. Ze zaten bij elkaar in het ijshockeyteam en werden stevast ingemaakt door de Frans-Canadese teams uit Mount St. Charles. Ze zaten bij elkaar in het basketbalteam en verloren keer op keer van de zwarte jongens uit Southie – maar ze gingen er vol voor. Ze aten ’s avonds vaak bij elkaar, soms bij Jimmy, maar vaker bij Pat.

Pats moeder Catherine riep ze voor het eten alsof ze één en dezelfde persoon waren. ‘*Patdannyjimmyyy*,’ galmde het door de straat en door de achtertuinen. ‘*Patdannyjimmyyy!* Eten!’ Als er thuis niks te eten was omdat Marty te lam was om iets te regelen, dan schoof Danny aan bij de Murphy’s, die stoofvlees met gekookte aardappels aten, of spaghetti met gehaktballetjes en op vrijdag altijd fish-and-chips, zelfs nadat de paus had gezegd dat vlees ook mocht.

Danny, die zelf eigenlijk geen familie had (het was hoogst uitzonderlijk, een Iers kind zonder broers of zussen), voelde zich op zijn plek in het drukke huishouden van de familie Murphy. Pat en Liam, Cassie en Terri natuurlijk, de kinderen Murphy gaven Danny het gevoel dat hij erbij hoorde.

Officieel was hij geen weeskind, maar het scheelde niet veel. Zijn moeder was ervandoor gegaan toen hij nog een baby was, en zijn vader liet Danny zoveel mogelijk links liggen omdat hij niet steeds aan haar herinnerd wilde worden.

Marty Ryan raakte verbitterd en ging steeds meer drinken. Hij lette nauwelijks op zijn zoon, die steeds vaker met Pat en Jimmy rondhing op straat

en zijn toevlucht zocht bij de Murphy's. Daar thuis werd er gelachen, was het gezellig en werd er nauwelijks geschreeuwd, behalve wanneer de zusjes ruzie hadden om wie de badkamer mocht gebruiken.

Danny was een eenzaam jochie, vond Catherine Murphy altijd. Een eenzaam, verdrietig kind, maar wat wil je? Dus als hij weer eens aan kwam waaien verwelkomde ze hem met een glimlach en soms een moederlijke knuffel, en gaf ze hem koekjes of een boterham met pindakaas. Toen hij wat ouder werd en het iedereen duidelijk werd dat hij een oogje op Terri had... nou, toen dachten ze: die Danny Ryan is een aardig joch uit de buurt en Terri had het slechter kunnen treffen.

John Murphy had zo zijn twijfels. 'Hij heeft dat bloed.'

'Welk bloed?' vroeg zijn vrouw, die heus wel snapte wat hij bedoelde.

'Ryan-bloed,' antwoordde Murphy. 'Dat is vervloekt.'

'Doe niet zo gek,' zei Catherine. 'Toen Marty nog goed was...'

Ze maakte haar zin niet af. Want toen Marty nog goed was, nou ja... toen zwaaide hij en niet John de scepter over Dogtown. Haar man werd er niet graag aan herinnerd dat hij zijn positie te danken had aan de teloorgang van Martin Ryan.

Dus niemand hoorde John mopperen toen Danny zijn schooldiploma haalde en aftaaid naar South County om – god mag weten waarom – visser te worden. Maar goed, hij moest vooral doen wat-ie niet laten kon. Danny wist niet dat het bijna onmogelijk was om ergens een plekje aan boord te bemachtigen. Hij mocht alleen mee om zwaardvis te vangen omdat de eigenaar dacht dat de Celtics dan zouden winnen van de Lakers.

Maar dat ging John Danny natuurlijk niet vertellen. Waarom zou hij het verpesten voor dat joch?

Pat snapte ook al niet wat Danny bezielde.

'Waarom doe je dit?' vroeg hij.

'Geen idee,' zei Danny. 'Ik heb zin om iets nieuws te proberen. Ik wil in de openlucht werken.'

'En ben je in de haven dan niet buiten?'

Ja, dat wel, dacht Danny, maar de haven is heel wat anders dan de open zee. En hij meende wat hij had gezegd: hij wilde weten hoe het er buiten Dogtown aan toeging. Want in de stad lag zijn leven al vast... de vakbond, werken in de haven, een beetje bijklussen voor de Murphy's, op vrijdagavond naar het ijshockey bij P-Bruins, op zaterdagavond naar de Gloc, op zondagavond aanschuiven bij John en zijn gezin. Hij wilde meer, hij wilde

iets anders, hij wilde op eigen kracht iets van zijn leven maken. Een eerlijke baan, hard werken, zijn eigen broek ophouden, woonruimte regelen zonder bij iemand in het krijt te staan. Zeker, hij zou Pat en Jimmy missen, maar hoe ver was het nou helemaal naar Gilead? Een halfuur, misschien drie kwartier, en ze zouden elkaar daar in augustus weer zien.

Hij kreeg dat baantje op de zwaardvisboot.

In het begin bakte hij er niks van, had hij geen idee waar hij mee bezig was. En Dick, die schreeuwde zich schor om Danny bij te brengen wat hij moest doen, en wat vooral niet. Hij slingerde Danny alle denkbare scheldwoorden naar het hoofd en dat eerste jaar kon Danny zweren dat hij 'Verdomme' heette.

Maar hij kreeg het onder de knie.

Hij ontwikkelde zich tot een goede werkkraft en weerlegde het vooroordeel van de oude garde dat het nooit wat kon worden met iemand die niet uit een oud vissersgeslacht stamde. Het nieuwe leventje beviel hem goed. Hij vond dat tochtige huisje, leerde zichzelf koken – nou ja, eieren met spek, vissoep en chili con carne – streek zijn loon op, ging drinken met de mannen.

In de zomer viste hij op zwaardvis, in de winter monsterde hij aan op boten die zich richtten op andere vis, zoals kabeljauw, schelvis en bot. Het maakte niet uit wat ze in de netten vonden, ze waren allang blij als de Russen en de Jappen iets voor hen overlieten.

De zomers waren geweldig, de winters ondraaglijk.

De hemel kleurde grijs, de oceaan zwart. Je kon het winterse Gilead in één woord heel treffend omschrijven: 'treurig'. Het tochtte zo vreselijk in Danny's huisje dat hij met een dikke zwarte hoody aan ging slapen. Als de schepen in de wintermaanden uitvoeren, dan deed de oceaan zijn uiterste best de complete bemanning uit te moorden. En was uitvaren te gevaarlijk, dan stierven ze wel van verveling. Niets anders te doen dan zuipen, zodat je buikomvang groeide en je portemonnee slonk. Turend door het raam naar die treurige, mistige wereld hadden ze het gevoel in een potje aspirines te zitten. Een beetje tv-kijken, terug je nest in, of een muts opzetten en met je handen diep weggestoken in de zakken van je duffelse jas naar de haven wandelen, waar je schip aan de kade lag. Wat uren stukslaan in de kroeg, een beetje geinen met je maten, en op zondag speelden de Patriots, alsof je niet al ongelukkig genoeg was.

Maar de paar keer dat ze wel konden uitvaren, jezus... dan had je het pas

koud, al trok je zoveel lagen over elkaar aan dat je wel een michelinmanneling leek. Thermo-ondergoed met lange mouwen en pijpen, een wollen trui, een sweatshirt en een donsjack, dikke handschoenen, en nog had hij het koud. Op de kade bakte hij om vier uur 's ochtends het ijs van de meerpalen en de apparatuur, terwijl Dick of Chip Whaley of Ben Browning of voor wie hij dan ook werkte probeerde de motor aan de praat te krijgen.

Het schip voer door het kanaal, dan door de Harbor of Refuge, waar de schuimende golven braken op de met ijs bezette keien van de golfbrekers, en dan naar open zee door de West Gap of de East Gap, afhankelijk van waar de vis zat. Soms bleven ze drie of vier dagen weg, soms een week als ze wat vingen. Net als de anderen pakte Danny een uurtje of twee, drie slaap na zijn wacht of na een shift bij de netten, die werden uitgegooid of binnengehaald, waarna de vangst in het ruim geladen werd. Benedendeks opwarmen met een dampende kop sterke koffie in zijn bibberende handen of snel een grote kom chili of vissoep wegwerken. 's Ochtends waren er altijd eieren met spek en toast, zoveel als hij op kon, want daar waren de kapiteins makkelijk in; mannen die zo hard werken moet je goed te eten geven.

De keren dat ze de mazzel hadden hun quotum te halen zei de kapitein dat het mooi was geweest en dat ze terug konden naar de haven. Het voelde geweldig om te weten dat je je werk goed gedaan had en dat je ervoor beloond zou worden met een dikke cheque die jouw aandeel in het volle laadruim weerspiegelde. De mannen keerden trots terug bij hun vrouw of vriendin, de schoorsteen kon blijven roken en er was genoeg geld om naar de film of uit eten te gaan.

Soms hadden ze pech en haalden ze halfvolle of zelfs lege netten op. Het leek dan of er in die uitgestrekte, kille Atlantische Oceaan geen vis te vinden was. Als het schip dan stilletjes de haven in voer, overheersten aan boord gevoelens van schaamte en onvermogen. Thuis hing er na zo'n mislukte trip spanning in de lucht, omdat het niet duidelijk was of de hypotheek of de huur wel betaald kon worden en omdat de autoreparatie nog even moest wachten.

En dit gebeurde vaker en vaker.

De zomers, daarentegen.

De zomers waren fantastisch.

In de zomermaanden werkte Danny op het lichte en snelle zwaardvis-schip dat over de blauwe golven joeg. In de jacht op deze roofvis stond Danny altijd op de voorplecht, zijn vaste plek omdat hij zo goed overweg kon

met de harpoen. En Dick wist zo precies waar de zwaardvis zich ophield dat het leek alsof-ie er zelf eentje was. In de haven keek iedereen naar hem op. Soms namen ze betalende klanten mee, sportvissers – rijke gasten die het zich konden veroorloven om een boot te huren met bemanning en al. Dan visten ze met lange hengels op tonijn en hoefde Danny alleen maar wat aas te snijden en de klanten telkens een gekoeld biertje in de handen te drukken. Ze hadden best vaak beroemde gasten mee, maar Danny zal nooit vergeten dat Ted Williams – echt waar, Ted Williams – aan boord kwam. Hij was nog aardig ook en gaf Danny bij terugkeer in de haven een dikke fooi.

De rest van de tijd joegen ze op zwaardvissen die ze vervolgens op de vismarkt verkochten. Dat waren mooie dagen: Danny stond met zijn harpoen voor op het schip, en stuitten ze op een school zwaardvissen, dan spietste Danny er eentje met een speer waar een zware boei aan zat die de vis moest vertragen. Soms hadden ze wel vijf of zes zwaardvissen tegelijk aan een lijn. Ze hesen de vissen een voor een aan boord – een heel gevecht. Het was geweldig om na zo'n lange dag in een feestelijke stemming de haven binnen te varen. Ze zetten het op een zuipen en na zo'n avond liet Danny zich voorover in zijn nest vallen, uitgeput maar opgetogen. En de volgende ochtend stond hij weer vroeg op om de hele riedel nog eens te herhalen.

Gouden tijden.

Tijdens een van die zomers trok de hele Dogtown-groep in augustus weer naar zee voor een zonnige vakantie. Toen Danny langskwam voor hotdogs en hamburgers en een paar biertjes zag hij Terri voor het eerst anders dan als Pats kleine zusje.

Haar haar was donker als een winterse zee en haar ogen... Danny zou zweren dat ze lichtpaars waren. Haar eerst zo ranke lichaam was op bepaalde plekken wat verder opgevuld. Ze had destijds geen geld voor parfum, dat ze van haar moeder trouwens nooit had mogen kopen, en daarom veegde ze wat vanille-extract achter haar oren. Danny grapt nu nog weleens dat hij soms een stijve krijgt als hij verse koekjes ruikt.

De eerste keer dat ze elkaar achter de duinenrij aanraakten herinnert hij zich nog heel goed. Gretige, natte zoenen, haar tong verrassend snel. Hij was opgetogen dat ze hem toestond twee knoopjes van haar witte blouse open te maken, zijn hand erin te laten glijden en voorzichtig op onderzoek uit te gaan.

Een paar weken later zaten ze op een zwoele, klamme avond in augustus te vazen in zijn auto, die bij het strand geparkeerd stond. Hij knoopte haar

jeans open en ook die keer verraste ze hem: ze tilde haar heupen op om hem de ruimte te geven. Zijn hand gleed in haar witte katoenen broekje en haar tong krulde zich wild om de zijne. Ze omhelsde hem stevig en zei: 'Dat ja... dat voelt goed.' Een paar avonden later waren ze weer zo bezig toen hij haar ineens voelde verstijven. Ze kreunde, en op dat moment beseftte hij dat ze was klaargekomen. Zijn geslacht was ondertussen zo hard geworden dat het pijn deed. Met haar tengere vingers trok ze de rits van zijn broek omlaag, waarna ze onzeker en onhandig zijn lid wist te vinden. Ze pakte het beet en streefde hem en hij kwam klaar in zijn onderbroek, en toen ze teruggingen naar de anderen, die voor de huisjes bij elkaar zaten, liet hij zijn shirt over zijn broek hangen om de donkere vlek aan het oog te onttrekken.

Danny was verliefd.

Maar Terri vertikte het om een vissersvrouw te worden.

'Als je maar niet denkt dat ik daar ga wonen.'

'Het is maar een halfuurtje rijden,' zei Danny.

'Drie kwartier,' zei Terri.

Ze was erg gehecht aan haar familie, haar vriendinnen, haar kapper, haar kerk, haar straat, haar buurtje. Terri was een meisje uit Dogtown en dat zou altijd zo blijven. Goshen was prima voor een paar weekjes in de zomer, maar ze zou daar nooit willen wonen, en al helemaal niet als Danny soms dagen achtereen weg was en zij zich de hele tijd bezorgd moest afvragen of hij wel veilig terug zou keren. Danny wist dat die vrees gegrond was, want er kwamen nu eenmaal vriendjes en echtgenoten om op zee. Ze gleden van het dek in de ijzige golven of kregen bij een stevige windvlaag de netdrager tegen hun hoofd. Sommigen dronken zich dood als de vangst keer op keer tegenviel.

En rijk werd je er ook al niet van.

Als simpele dekknecht in elk geval niet.

Als je een eigen boot had en een paar goeie seizoenen draaide, dan misschien wel, maar nu de visstand zo grillig was, hadden ook de meeste booteigenaren het moeilijk.

Het had Terri bij de Murphy's nooit aan iets ontbroken en zij zag niets in een bestaan als armoeiig 'viswif', zoals zij het noemde.

'Papa kan je een lidmaatschap bij de vakbond bezorgen,' zei ze, 'en een baantje in de haven.'

In Providence welteverstaan, niet in Gilead.

Op de kade, laden en lossen.